

ХЕЛЕН ФРЕСВЕЙК

CHATROOM

Култура

*This project has been funded with support from the
European Commission.*

*This publication [communication] reflects the views only
of the author, and the Commission cannot be held
responsible for any use which may be made
of the information contained therein.*

*Този проект е финансиран с подкрепата на
Европейската комисия.
Тази публикация [съобщение] отразява само личните
виждания на нейния автор и от Комисията не може
да бъде търсена отговорност за използването
на съдържащата се в нея информация.*

Хелен Фресвейк

CHATROOM

Превела от нидерландски:
Василка Ванчева

„ЕМАС“

Helen Vreeswijk

CHATROOM

©2014 Van Goor/Uitgeverij Unieboek |

Het Spectrum bv, The Netherlands'

©2007, 2012, 2014 Helen Vreeswijk

Хелен Фресвейк

CHATROOM

Превод: *Василка Ванчева*

Оформление на корицата: *Златина Гочева*

© ИК „ЕМАС“

Всички права запазени!

ПЪРВА ГЛАВА

Събота, 23 юни 2007 г.

Той стоеше, облечен за навън, и за кой ли път прокарваше пръсти през посивялата си коса. Нетърпеливо погледна ръчния си часовник. Оставаха им петнайсет минути да хванат автобуса. Миналата година бяха преместили спирката на шосето извън селото. За Херт и Рит това означаваше почти десет минути ходене пеша и ако Рит продължаваше да се размотава, нямаше да успеят.

Херт пъшкаташе и охкаше долу на стълбището.

– Рит, идвай най-после! – подвикна той на жена си. – От сутринта знаеш, че ще пътуваме, и пак не си готова навреме. Вече е почти четири и половина. Ако не тръгнеш веднага, автобусът ще замине без нас и може да чакаме 45 минути за следващия.

На първия етаж се затвори врата и Рит се появи на стълбището с обувки в ръка.

– А по-спокойно, де, нервак! Почти съм готова, трябва само да си сложа нещата в чантата и можем да тръгваме.

Херт последва жена си навъсен в кухнята. Синът им Пим ги бе поканил на гости, за да ги запознае с новата си приятелка Карла. Младата двойка живееше в града, на трийсет и пет километра от тях. Рит беше настояла да приготви вечерята вкъщи. На кухненския

плот стояха прозрачни пластмасови кутии с яденето. Тя ги подреди грижливо по големина в една пазарска чанта и я вдигна от масата.

– Ще я вземеш ли... – Рум кимна към червената грамада и заситни към вратата на кухнята. – Студено ли е вънка? – Не изчака отговора му, а грабна шала си от закачалката. – Намали ли отоплението?

– Да, Рум. Хайде най-после да тръгваме.

– А вратата към двора? Заключи ли я? Ох, почакай, замалко да си забравя очилата за четене.

Мина с бързи крачки покрай Херт, влезе в дневната и затърси трескаво очилата си в бюфета. Херт погледна за пореден път часовника си.

– Рум! – изръмжа той.

Доволно усмихната, тя размаха калъфчето с очилата и като заситни отново покрай него, излезе от къщата.

От часове валеше силно. Рум и Херт вървяха с приведен гръб срещу гъжда. Бяха оставили селото зад гърба си и ходеха по тясната пешеходна пътека покрай шосето.

– Не бързай толкова, Херт! – изохка Рум. Трудно ѝ беше да върви в крак с мъжа си. – Вече не съм така пъргава.

Той спря за минутка и въздъхна.

В далечината вече проблясваше стъкленият заслон на спирката и той с мъка забави ход, за да се движи в крачка с жена си. Още няколкостотин метра. Точно когато Херт отново си погледна часовника, автобусът мина покрай тях. Мъжът размаха енергично ръка

във въздуха, ала автобусът профуча покрай спирката, без изобщо да намали.

Херт потисна една ругатня и хвърли гневен поглед към жена си.

– Ама че лош късмет! – изохка тя и закричи бързо. Стигна първа до спирката и с пъшкане се отпусна върху пейката. С неподвижна физиономия зачака гръмотевицната буря, която мъжът ѝ неминуемо щеше да изсипе върху нея. Той стовари с трясък пазарската чантата до краката ѝ и я насмете:

– Виждаш ли сега какво имам предвид. Заради твоите тъпи очила изпуснахме...

Изведнъж Херт млъкна и смръщи чело, когато видя двете момичета.

Рит се обърна и проследи погледа му. Заг заслона, полускрити от голям рекламен плакат, седяха две момичета. Свити, облезнали гръб на стъклото. Любопитна, Рит се понадигна и се опита да надникне покрай плаката.

– Какво правят там? – обърна се тя шепнешком към мъжа си.

Херт вдигна рамене.

– Може би си почиват.

– Под дъжда? Ще се разболеят!

Тя почука по стъклото с връзката ключове, ала реакция не последва.

– Не се занимавай с тях – изръмжа Херт и погледна в посоката, откъдето трябваше да дойде автобусът.

– Момичета, момичета! – Рит почука по-силно по стъклото. – Не реагират. Херт, дай да видим какво

става! – погкани тя мъжа си тихичко. – Ама те избоб-
що не помръдват.

И тя го избута пред себе си навън под дъжда. Той
отново смръщи чело. Момичетата действително се
бяха излегнали доста странно. Грижливо лъснатите
му обуца затънаха в мократа пръст, когато стъпи в
насипа край пътя.

– Момичета?

Момичето с дълга тъмна коса обърна лице. Сякаш
гледаше през него с воднисти очи. За момент изкриви
уста, ала не каза нищо. Лицето ѝ беше бледо, тушът за
мигли се бе проточил в дълга черта по бузите. Шест-
найсет, най-много седемнайсет години – прецени Херт.

– Какво правите тук в дъжда?

Другото момиче лежеше с глава, облежната назад
на стъклото, и със затворени очи. Не се помръдваше,
а позата на тялото му бе някак неестествена. Парче
вестник, донесено от вятъра, го удари в лицето, но
дори тогава то не реагира. Херт приклепна до тъмно-
косото момиче и сложи ръка върху рамото му. Усети
как то се стегна, след което кресна насреща му:

– Изчезвай! Долу лапите!

Уплашен, той дръпна ръката си и промърмори оби-
дено:

– Извинявай?

– Махай се! – Момичето се опита да го ритне в
краката. – Изчезвай!

– Ама че работа! Ако питах мен, двете са пияни
до козирката – избоботиха Херт на жена си, докато с
мъка се изправяше.

– Сигурен ли си? Дай да видя. – Тя го бутна припря-

но настрана и коленичи до момичето. – Какво ти е? Пила ли си?

– Искам да си уга вкъщи – проплака то едва чуто.

Рит се наведе и задуши. Момичето със сигурност не беше пило, заключи тя, страхуваше се от нещо.

– Няма да ти сторим зло, искаме само да помогнем. Ранена ли си? Какво се е случило? – Тя сложи ръка върху бледото чело на детето и го погледна сериозно. – Как се казваш?

Няколко минути момичето не отговаряше, като че ли трябваше да разрови дълбоко паметта си.

– Марсия – отвърна то накрая и се разплака.

Херт стоеше зад жена си и слушаше със загрижена физиономия скимтенето на момичето. Стараеше се да запази спокойствие и да се владее като нея, ала не му се удаваше напълно. Стоеше като вдървен зад Рит и не знаеше какво да прави. Децата не бяха тукашни, иначе със сигурност щеше да ги разпознае. Очевидно двете момичета бяха преживели нещо страшно. Нищо, че не се виждаха кръв или сини петна, въпреки това...

Само господ знаеше откога лежат тук. На дъжда и на студа. Плачът на детето звучеше странно, като скимтене, което извираше някъде от дълбоко.

– Извади мобилния ми от чантата! – изкомандва гласът на Рит. Херт кимна и се размърда тромаво.

Беше прекарал целия си живот в селото. Седемдесет и пет години, но никога не бе преживявал подобно нещо. Беше помогнал да се родят безброй теленца, колеше свине и извиваше шията на пилета, но това... С тези две момичета се чувстваше безпомощен. С треперещи ръце зарови в чантата, разбърка подреде-

ните кутии и най-сетне намери мобилния телефон. С бързи крачки се върна при жена си.

– Ето! – подаде ѝ сребристото апаратче.

– За какво ми е? Ти ще се обадиш. Момичетата се нуждаят от помощ. Побързай!

– Аз да се обадя? – повтори той глуповато.

– Да! Обади се на полицията, де!

– Ама откъде да взема номера? Не го знам наизуст.

– Запометен е вътре.

С нетърпелив жест Рит му даде знак да побърза и отново се наведе към момичето.

Херт несръчно натисна няколко копчета. Изпитваше ужас от мобилните телефони. Непрактични и твърде малки за големите му ръце. На екрана излезе грешен номер и той изръмжа. Най-сетне, след три неуспешни опита, на екрана се появи номерът за спешни случаи на полицията. Херт въздъхна с благодарност и като сложи гжюесема на ухото си, зачака с нетърпение нечий глас.

– Полицейски участък, дежурна. Какво мога да направя за вас?

– Говори Де Фохел! – Гласът на Херт пресекваше. – Тук има две момичета, не мога да им изтръгна от устата и една разумна дума. Вали, едното реве и... Незабавно изпратете някого!

Дежурният служител от централата бе усетил паниката в резкия тон на обадилия се и опита да го успокои. В същото време махна с ръка на един от колегите си.

– Запазете спокойствие преди всичко, иначе няма как да ви помогна. Нужна ми е още информация.

Записа на един формуляр телефонния номер, появил се на екрана.

– Къде се намират момичетата? – продължи с въпросите служителят.

– Тук! Заг заслона на спирката.

– А къде е това „тук“? Виждате ли табела с името на улицата? Или погледнете разписанието на автобуса. Най-отгоре стои името на улицата или шосето.

Настъпни тишина.

– Акерсвех. Спирка номер четиринайсет.

Служителят повтори адреса, за да може колегата му да провери на картата дали информацията е вярна. Достатъчно често получаваха фалшиви съобщения. Другият му кимна и бързо се свърза по радиостанцията с патрулната кола, която обикаляше околността.

– Господин Де Фохел, ранени ли са децата?

– Не знам. Не съм лекар! – отговори Херт де Фохел вече леко раздразнено. Целият разговор се проточваше очевидно твърде дълго. – Не виждам кръв. Едното момиче говори малко несвързано и плаче, другото е неконтактно. Елате бързо!

– Патрулната кола и линейката вече са на път. Преди всичко не затваряйте и преди всичко не оставайте децата сами.

ВТОРА ГЛАВА

Понеделник, 5 март 2007, 07:55 ч.

По улиците свиреше студен вятър. Свити в ъгъла на заслона на автобусната спирка, двете момичета чакаха автобуса за училище. Марсия бе извадила от бележника си снимка и я гържеше под носа на приятелката си.

– Това е той. – С любопитство следеше с очи реакцията на Флор. – На осемнайсет е и се казва Ерик. Е, как го намираш?

Флор огледа момчето – само по слипове, то се хилеше право към камерата. Трябваше да признае, че изглежда добре: тъмноруси къдрици, кафяви очи и разкошна усмивка. Висок, с атлетично тяло и плочки на корема.

Ниско в корема я прониза ревност, ала не допусна да се забележи. Флор беше на петнайсет и никога не бе имала приятел, докато Марсия можеше да има всекиго. Момчетата дори се редяха на опашка за нея. В очите на Флор Марсия беше свършена. Тъмнокестенявата коса се спускаше на вълни до раменете ѝ, а кожата ѝ пъпки не познаваше. Имаше страхотна фигура – с точните извивки на точните места. Бюст – чашка В. Флор се чувстваше онеправдана с нейната чашка АА. И тя беше слаба и висока, но тялото ѝ се извисяваше безформено нагоре. Тънки крака, без дупе и с малък бюст.

– А защо е само по слипове? – попита тя.

– Защото така. Е, как го намираш?

– Изглежда доста добре.

– Доста добре? Страшно парче е!

Флор се ухили.

– Окей, страшно парче е. Откога го познаваш?

– Почти три седмици. Живее в Антверпен.

– В Антверпен ли? Толкова далеч!

– Сто и двайсет километра – уточни Марсия. –
Какво от това? Всеки ден си чатим.

– Но защо е само по бельо? – настоя Флор.

– Свалихме си тениските пред уебкамерата. Първо той, после аз. Просто така, за забавление.

– И ти ли? Наистина ли си застанала без сутиен пред уебкамерата?

Марсия се усмихна тайнствено и кимна към автобуса, който тъкмо се задаваше по улицата.

– Рейсът идва.

Взе си раничката и пристъпи крачка напред.

– Марсия? – изръмжа Флор.

Без отговор.

Изсвистяха спирачки, писна клаксон, автобусът спря и отвори врати. Все още усмихната, Марсия се качи и показа картата си на водачката. Тя ѝ кимна, че всичко е наред, и се обърна към Флор. Момичето взе да бърка несръчно в раницата си. Най-сетне изрови картата сред учебниците и тетрадките. Жената ѝ се усмихна одобрително и натисна едно копче. Вратите се затвориха зад Флор.

Марсия вече бе зела място на задната седалка и, клатейки глава, наблюдаваше непохватната си прия-

телка. Двете с Флор се бяха запознали преди три години в подготвителния клас на гимназия „Хенинг“. През първия учебен ден учениците от клас 1с стояха малко като не на мястото си в залата и очакваха някой учител да ги поздрави с добре дошли. Марсия оглеждаше критично бъдещите си съученици. Беше чула от едно момиче от селото, че можело да минат месеци, докато си намери приятелка в новото училище, с която да си пасват. Като гледаше групичката възбудено хихикащи момичета, беше на път да се убеди в правотата на тези думи. После обаче забеляза Флор, скрита зад няколко шумни момчета. Тя седеше на пода с гръб към стената и сякаш изобщо не се притесняваше от суматохата наоколо. У Флор имаше нещо, което привлече Марсия. Може би невъзмутимото ѝ държание, а може би и ужасните широки гърнци...

Докато си избираха места в класната стая, Флор стоеше непохватно на вратата и се оглеждаше. Марсия ѝ махна и подканващо издърпа назад стола до себе си. Флор не се поколеба нито за миг: полетя към Марсия като подплашено птиче. Двете момичета се харесаха от пръв поглед и оттогава бяха най-добри приятелки.

Автобусът потегли рязко и Флор се залови за една ръкохватка, за да не се просне наред тясната пътека между седалките. Олюлявайки се, тя мина през автобуса и се стовари на мястото до Марсия. Пусна си раницата на пода и погледна приятелката си с очакване. Марсия се престори, че не забелязва нищо.

– Хайде, кажи ми най-после! Или не трябва да знаем? – заврънка я Флор. Не понасяше някой да се прави на загадъчен.

– Какво по-точно?

Флор я смушка.

– Дай по-спокойно! – Марсия се ухили и разтърка удареното си рамо.

– Ти съблече ли се, или не?

– Да, нали ти казах.

– Изцяло?

– Не. Останах си по сутиен. – Марсия погледна предизвикателно Флор. – А защо пък не? Този тип е страшно сладък.

– Но ти дори не го познаваш! – прошепна Флор, оглеждайки отново внимателно момчето на снимката.

– Още не, но след една седмица. Уговорихме се да се срещнем в Хертохенбос. Ще се видим на гарата.

– Ами ако се окаже някой гадняр?

– На такъв ли ти прилича? – И двете момичета се загледха в снимката. – Вече два пъти сме говорили. Даде ми телефонния си номер и си звънихме. Гласът му е много приятен.

– За какво си говорихте?

– О, за какво ли не. Свирел на електрическа китара и обичал филми на ужасите. В понеделник ходел на училище, през останалите дни работел на строеж. Мисля, че учи за дърводелец. Родителите му били разведени, живеел при баща си. Говорихме с часове. Имах чувството, че се познаваме от години.

– Струва ми се някак зловещо... и тъпо. Нищо чудно да се окаже някой превъртял маниак.

– Я не истерявай! Какво толкова може да ми се случи? Ще влезем в търговския център, там има хиля-

ди хора. А ако наистина започне да ми досажда, просто ще си взема влака за вкъщи.

Марсия се разсърди, гръпна снимката от ръцете на Флор и си я прибра в бележника. Тази Флор с нейните вечни „ами ако това“ и „ами ако онова“! Превъртял маниак – как можа да ѝ хрумне?

– Да не кажеш на родителите ми – предупреди тя приятелката си. – Направо ще се стресират, ако разберат, че съм си уговорила среща с момче по интернет. Казах им, че в събота двете с теб отиваме на шопинг в Хертохенбос – съобщил Марсия.

Флор вдигна вежди.

– Наистина ли смяташ, че постъпваш разумно? Майка ти често идва при нас в магазина, бърбят си с часове с мойта майка... Ами ако каже нещо за събота?

Марсия изруга, изобщо не бе помислила за това.

– Тогава трябва да го идеш с мен.

– Трябва да го идеш с теб? – повтори обидено Флор. – Наистина ли мислиш, че ще ти светя, докато се сваляш с онзи тип? Имам си достатъчно други неща!

– И какви по-точно, моля? – попита презизвикателно Марсия.

Сега вече Флор се засегна сериозно.

– О, недей така, Флор! Ела, направи го заради мен. – Марсия се облегна галфовно на приятелката си и я погледна умолително. – Да му кажа ли да вземе някой приятел.

– Приятел? Ти си се побъркала! Що за тъпотия!

Но Марсия забеляза надеждата в очите на Флор, внезапно възникналия интерес, който тя се опита да скрие.

– Че защо не? – отвърна небрежно тя. – Ей сега ще изпратя на Ерик есемес. Днес е на училище до три. Ще го питам дали следобед ще е онлайн. – И извади мобилния си телефон, пръстите ѝ се плъзнаха по клавишите.

Онлайн в 4 ч.? Трябва да те питам нещо.

Прочете съобщението на глас и погледна предизвикателно Флор.

– Не, недей. Не го изпращай!

Флор гръпна ръката ѝ, но Марсия вече бе натиснала клавиша и съобщението бе изпратено.

– Закъсня. Хайде, ставай... – Тя вдигна раницата си, училището вече се виждаше. – Свършваме в три и петнайсет и ако побързаме, в четири ще сме у вас.

Флор кимна и заситни възбудено след приятелката си към вратата на автобуса.

– Сигурно ще домъкне някой грозник – отбеляза нервно тя. – Или приятелят му ще ме намери грозна, или...

– Остави всичко на мен и бъди спокойна. Страшна съм в гримирането и снимането. Ще изпратим по мейла някоя и друга снимка и ще поускаме негов. Ако приятелят на Ерик не струва, просто ще му кажем. И той ще намери друг.

– Не ми се вярва, че аз...

Флор млъкна, защото бе видяла да се приближава Уесли с приятелите си. Сръга Марсия в ребрата и бързо изчародейства една усмивка.

– Зрасти! – вдигна ръка за поздрав. С ъгълчето на окото си отбеляза предупредителния поглед на Марсия.

– Аха, вие двете май се радвате, че започва нов учебен ден? – Уесли въздъхна и хвърли раницата си на земята. – Втори и трети час при Фойсе. Горя от нетърпение да видя отново муцуната му. – При името на учителя той направи гримаса на отвращение.

– Фойсе си е съвсем наред – възрази Флор. – Ти сам си си виновен, че всеки път те гони от час. Ако за разнообразие веднъж си напишеш домашните и престанеш да създаваш ядове...

– Да си пиша домашните? – повтори Уесли и се направи, че му се гади. – Само от думата ми прилошава. Флор, защо все се заяждаш с мен? Мислех, че ме харесваш.

Приятелите му избухнаха в смях. Флор се засмя с тях, но смехът ѝ прозвуча измъчено. Уесли беше едно от най-популярните момчета в училище. Беше остроумен и макар да не блестеше с външност, много момичета го харесваха. Флор бе една от тях. Беше влюбена до уши в него. И ѝ бяха нужни месеци да разбере, че той никога няма да избере нея. Марсия я предупреждаваше често-често, но Флор не искаше и да чуе. Макар флиртуването на Уесли да бе фалш, беше ѝ приятно. Затова отмести поглед, когато Марсия нервно извъртя очи, и се направи, че не я забелязва. Знаеше какво ще последва. Уесли обгърна с ръка раменете ѝ и разпръсна чар с шепи.

– Нали не искаш да си имам неприятности? Ще ми гадеш ли да препиша домашното ти по икономика? Фойсе така и така ме е взел на мушка и ако днес ме хване без домашно, свършено е с мен. Ще заслужиш вечната ми благодарност!

Пусна няколко шумни целувки във въздуха и я прегърна. Флор се отдръпна с добре изигран ужас, но се наслади на прегръдката му.

– Наистина ти е за последно! – предупреди го тя и чу въздишката на Марсия.

– Ти си съкровище!

Уесли грабна тетрадката от ръцете ѝ и я запрелиства.

– Чухте ли за Наоми? – попита приятелят му Керим. Очевидно гореше от желание да сподели с момичетата новината.

Марсия веднага наостри уши. Не понасяше Наоми и подобните на нея. Наричаше ги „ходещи кукли Барби“ – момичета, които парадираха по коридорите с тесни потничета и гол пъп и се държаха нагло, сякаш училището им принадлежи.

– Разказвай!

– Натискала се с Воут зад физкултурния салон, и то за кутия цигари!

– Сериозно? – Марсия видимо остана много доволна от новината. – Какво означава „натискала“? Целувала го е? Или нещо повече?

– Повече – намеси се в разговора Рик, другият приятел на Уесли, и за да онагледя случилото се, се улови за хълбоците. – Нали знаеш...

– Нищо не знам – прекъсна го Марсия, хващайки се за думите му.

Рик премести ръката си пред слабините и я задвижи, сякаш мастурбираше.

Момичетата проследиха движенията му с широко отворени очи.